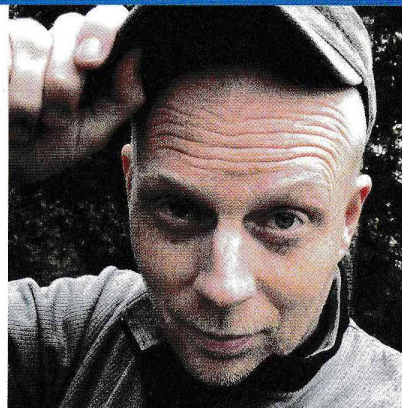

Orientering hör hemma i skogen

Stefan jobbar som egen företagare inom natur, text och bild och springer orientering med varierande framgång på motionsnivå. Älskar vacker och orörd natur.

TISDAG KVÄLL. SLUTET AV AUGUSTI. Träning. Eller egentligen tävling. Bara lite mera informellt. En liten tävling. Mitt banval står mellan bana B och bana C. Bana C är 2,6 km lång. Bana B 3,9 km. Bana A är både för svår och för lång. Någon informerar mig om att bana B sträcker sig in i bostadsområdet på andra sidan landsvägen där timmerbilarna rullar fram. Orientering i bostadsområden eller i stadsbebyggelse är för mig fullständigt ointressant. Vill jag idrotta i stan kunde jag ju lika gärna spela tennis eller åka skateboard. Sånt hör hemma i stan. Orientering hör hemma i skogen. Punkt. Alltså väljer jag bana C. Jag orienterar för att få vara i skogen. Och för motionen. Det är min prio ett och två. Tävlingsmomentet är inte heller något som intresserar.

Jag gör mig i ordning för start. Ja, alltså. Jag knyter på mig mina gamla Jalas som jag köpte något för stora för att de skulle ju kunna dra ihop sig och krympa något efter en tid. Det gjorde de inte. De är fortfarande lite för stora. Varje gång tänker jag att jag skall köpa nya. Utan klapperdobbar och i rätt storlek. Ett par snyggare. Snabbare.

SKOR PÅ OCH MÖSSA AV. Den glömmet jag ibland. Pipen på fingret. Tömd och checkad. Kompassen jag ärvt av min far hänger fortfarande med. Den visar ju rätt så varför ska jag köpa en ny. Nu är jag klar för start. Start och mål är på arenan och starttiden är fri. Bara att sticka iväg när man är klar. Det gillar jag. Det förenklar liksom hela grejen.

Sambon har valt bana B. Hon dras med en gammal stukning men att välja bana C existerar inte. För henne är orienteringen det viktiga. Och tävlingsmomentet. Helst skulle hon vilja springa D21 resten av livet. Det skall vara långt och svårt. Särskilt svårt. Jag känner mig lite B som springer C. Jag har ännu möjlighet att byta men nej. Det blir C. Det känns bra. Lite B. Men bra.

Jag startstämplar och sticker iväg. Jag brukar hävda att jag inte är någon tävlingsmänniska. Det stämmer inte. Jag kutar min bana för vad jag pallar med. Är det tävling så är det. Det är en bra bana. Min typ av bana. Ganska mycket stiglöpning. Många små stigar. Skogen är ok. Inga stora hyggen. Finns det

nåt värre än att springa över ett markberett hygge?

Kontrollpunkterna är tydliga och är jag rätt sitter kontrollen oftast väl synlig. Det är viktigt. Inte minst för mitt självförtroende. På ett ställe genar jag över en täkt. -Shit, tänker jag. Här får jag kanske inte vara, och söker mig snabbt in i skogen igen.

Några kontroller senare kommer jag samtidigt som grannklubbens tidigare riksdagsman och tillika duktiga orienterare. Trevlig karl, men är det tävling så är det. Säkert springer han en längre bana än jag men med samma kontrollpunkt. Vi irrar båda omkring bland täta smågranar innan jag av en händelse snubblar ner i gropen där kontrollen sitter. Pipet ekar i skogen och jag hoppas att han inte hör där bland buskarna en bit bort. Snabbt rusar jag iväg mot nästa kontroll.

Som vanligt läser jag kartan lite slarvigt mot slutet och förlorar någon minut på fel stig. Annars har det gått bra. På väg in mot mål försöker jag som vanligt att se cool ut. Som om jag inte tagit ut mig. Stämplar in. 24 minuter. Godkänt, men nog hade det kunnat vara nån minut bättre. Undrar hur de andra har sprungit.

MÖSSA PÅ och jag petar av mig skorna. De är egentligen rätt ok. Mina Jalas. Jag vill nog mest bara ha en anledning att köpa ett par nya. Ett par snyggare. Snabbare. Så lite stora är de nog.

Vi samlas några stycken och jämför kontrollpunkter, vägval och tider. De flesta har sprungit bana B. Återigen känns det lite B att bara ha sprungit C. Lite bra men lite B.

Vi dröjer oss kvar. Sambon har kommit i mål. På bana B. Hon är ganska nöjd. Brände några minuter för mycket på en kontroll. På en av tolv. Men foten höll. Det var kanske det bästa. Timmerbilarna fortsätter att rulla förbi. En efter en. De kör bort den fina skogen. Är det därför orienteringen flyttar in i bostadsområdena. För att timmerbilarna kör bort den fina skogen. Det finns som sagt inget värre än att springa över ett markberett hygge. Men ändå. Orientering hör hemma i skogen. Eller på fjället. Inte i bostadsområden eller i stan. I skogen. Bland kottar och barr. Bland höga träd och på fina stigar. Annars kan jag lika gärna gå och bowla. Punkt.